

gjældende overalt i Kommissionen, at det vilde være hensigtsmæssigere at tage det paa den Maade, end at lægge Sagen ganske direkte ind under Ministeriet eller under et administrerende Kontor, da der hører overordentlig meget særligt Kjendskab til de specielle Forhold til at udføre et saadant Hverv. Jeg vil blot henlede Opmærksomheden paa, at dersom det blev vedtaget, at der skal indgives Kvartalsekstrakter fra de enkelte Sparekasser, saa vilde der altsaa til et saadant Kontor i Ministeriet hvert Kvartal komme 400 Indberetninger, altsaa 1600 Kvartaler om Aaret, plus 400 Regnskaber, saa at det vistnok vilde være umuligt, at Ministeriet med de sædvanlige Kræfter kunde have et Tilsyn dermed, som kunde have Noget at betyde. Jeg tror det ikke, og jeg tror, at det vilde være heldigere, om det var Noget, som blev overladt til en enkelt Mand, som nu en Gang af en eller anden Grund havde særdeles Kjendskab til Sparekasser. Der var ogsaa i Kommissionen et andet Hensyn, som havde Indflydelse paa Indstillingen, og det var navnlig, at man mente, at man derved lettere kunde faae Arbeidet ensartet, og at en saadan Inspektor, som stadig stod i Forbindelse med Bestyrelsen og Revisionen, kunde moralsk overtalende gjøre Indflydelse gjældende med Hensyn til Dispositionerne, Regnskabsformen og Bogføring i det Hele. — Der er endnu et Punkt, som hører til de specielle Ting, som det egentlig er urimeligt at henlede Opmærksomheden paa ved en Iste Behandling, men som den høitærede Minister ikke har medoptaget i Lovforslaget, og som jeg tror er af ikke ringe Betydning, og det er, at det burde staa i Loven — hvad jo aabenbart ikke kunde være til Skade, — at Sparekassensmidler ikke maa behæftes paa anden Maade end ved Optagelse af aldeles midlertidige Laan. Det har nemlig ikke saa ganske saa Steder viist sig, at Sparekasserne have udlånt deres Aktiver til Folk, som stode aldeles udenfor Institutet, for derpaa at reise Kapital, hvilket jo aabenbart er en Feil og Noget, som paa ingen Maade bør tilstedes. Efter Lovforslaget, saaledes som det lyder, ser det ud, som om man vilde forebygge, at Sparekasserne udlånte imod Depositum eller imod Kaution; men det tror jeg ikke paa nogen Maade kan eller bør gennemføres. Det er Noget, som naar det bliver ledet paa rette Maade og med den overordentlige lokale Kundskab, som Sparekassestyrelsen har, ingenlunde er enten farligt eller skadeligt, navnlig naar der udlånes paa gode Effekter, men der kan ogsaa meget godt tillige udlånes mod god Kaution. — Det er dernæst en anden Bestemmelse, som jeg ogsaa kunde ønske maatte blive optaget i Lovforslaget, og det er den, at Bestyrelsen ingenlunde selv maa være Debitor eller Kautionist. Denne Bestemmelse er udeladt, men det er ogsaa en af de Ting, som Kommissionen har anført. Dertil skal jeg for Diebliffet indfrænte mig, da der ikke er andre Punkter, som jeg mener at be-

høve at omtale paa nærværende Standpunkt, idet jeg forudsætter, at Lovforslaget vil blive undergivet en Behandling i et Udvalg.

H. C. Nielsen: Jeg vil tillade mig at gjøre en kort Bemærkning med Hensyn til § 2, g. § 2, g bestemmer blandt Andet, at Overøvrigheden skal være Decisor med Hensyn til Sparekasseregnskabet, eller, som det hedder: Det er Overøvrigheden, der afgjør de ved Revisionen fremkomne Regnskabsudsættelser. Der er allerede igaar af det ærede andet kongevalgte Medlem (Udvalg) fremkommet mod denne Bestemmelse en Bemærkning, som jeg ganske kan slutte mig til. Decisionen af et Regnskab kan være meget let og simpel, kan ligefrem bestaa i at sige Ja eller Nei til de Differenser, som opstaa mellem Regnskabsføreren og Revisorerne; men den kan ogsaa være af en ganske anden Natur, saaledes, at der for Decisor udføres et meget dybt gaende Indblik i det paagjældende Regnskab for at kunne foretage en nøjagtig Undersøgelse med Hensyn til de skete Udsættelser. Det er selvfølgelig, at det mere eller mindre Vanskelige ved Decisors Funktion i det væsentlige betinges af Revisorerens Dygtighed. Men det maa heller ikke oversees, at det ved mange Sparekasser, selv efter en kyndig Revision, vil være meget vanskeligt ret fyldestgjørende ikke blot at fremhæve Regnskabernes Rigtighed, men ogsaa, at Regnskabsførelsen i det Hele taget er, som den bør være. Med dette for Die vil Arbeidet for denne Decisor kunne blive meget betydeligt. Der er 400 Sparekasser her i Landet, og der er henimod 20 Overøvrigheder; der vil altsaa paa hver Overøvrighed falde 20—30 Sparekasseregnskaber, som kunne trænge til et meget grundigt Efterblik. De ville saa godt som fremkomme alle paa een Tid og ville kræve en hurtig Afgjørelse. Derfor tror jeg ikke, man bør vælge den Vej, som Lovforslaget i saa Henseende har anvist. Jeg tror ikke, det vil kaldes billigt at oversføre et saadant Hverv paa Overøvrighederne. Jeg tror, at et Decisorat kan være saa indgribende og saa vanskeligt, at der vil udføres fuldstændig Indsigt i Regnskabsførelse, som man ikke har kunnet forudsætte ved Valget af Overøvrighed. Det ærede andet kongevalgte Medlem henviste igaar til en anden Vej, som jeg ogsaa kan slutte mig til, nemlig at henlægge Decisionen under Indenrigsministeriet. Jeg har væsentlig tilsigtet ved disse Bemærkninger at ville tillade mig at bede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt.

Bloug: Jeg tilstaa, at jeg ikke tiltror mig selv nogen synderlig Indsigt i Pengeinstitutters Bestyrelse og Indretning; men jeg har nogle Tvivl med Hensyn til enkelte Punkter i dette Lovudkast, der tildels allerede ere berørte af Andre og tildels ikke ere det, og jeg vil i al Beskedenhed fremsætte dem. Jeg har saaledes en stor